

NU FIȚI ÎNGRIJORAȚI

- Despre grijiile vieții, Duminica a 3-a după Rusalii -

Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne îndeamnă să nu ne facem griji pentru multe, să nu ne pierdem speranța, să ne facem doar datoria și la datoria noastră va adăuga Dumnezeu ceea ce El are de adăugat, deoarece suntem împreună-lucrători cu Dumnezeu (1 Corinteni 3, 9). Să facem noi ce trebuie să facem din partea noastră și atunci nu ne vom îngrijora, căci Dumnezeu în mod sigur va face partea Lui, „căci Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de toate acestea” (Matei 6, 32). Îndemnul este de a conlucra cu Dumnezeu, deci nu trebuie să trăim în panică, în alertă sau în deznădejde. Munca este unul din principiile fundamentale ale învățaturii Mântuitorului. Cum s-ar contrazice El acum? În înțelepciunea poporului nostru există o vorbă: „Adună bani albi pentru zile negre”. Ei se pot aduna prin muncă și ne spune Mântuitorul: „Vrednic este lucrătorul de plata sa” (Luca 10, 7). O repetă și Sfântul Apostol Pavel: „Cine nu vrea să lucreze, să nu mănânce” (2 Tesaloniceni 3, 10). În Învățătura celor 12 Apostoli se spune: „Dacă cel ce vine la voi este un drumeț, ajutați-l cât puteți, dar să nu rămână la voi decât două sau trei zile, dacă e nevoie. Dacă vrea să se stabilească la voi ca meseriaș, să lucreze și să rămână, dar dacă nu are o meserie, socotiți-vă după priceperea voastră, ca să nu trăiască cu voi împreună un creștin trândav”. Dumnezeu a avut în vedere ca

fiecare vietate, plantă, pasăre, animal sălbatic sau domestic și omul să trăiască după o rânduială a lor. Precum i-a rânduit fiecăruia. Florile, copacii, iarba își iau hrana din pământ, păsările trebuie să caute, animalele sălbatice trebuie să vâneze, cele domestice să primească de la om, iar omul să muncească. „Cu osteneală să te hrănești din

pământ în toate zilele vieții tale” (Facere 3, 17). Tot cel ce trăiește după rânduiala lui Dumnezeu nu moare de foame. Iar omului i s-a prescris rânduiala de a trăi prin muncă. Nici un om nu moare dacă respectă rânduiala. În natură există hrană, dar omul trebuie s-o caute, s-o pregătească, s-o scoată din pământ. Sfânta Scriptură îndeamnă la un echilibru între rugăciune și muncă. Niciodată una fără cealaltă. E drept și e bine să sacrificăm din noi înșine pentru alții, dar nu pentru a ne face viața mai comodă, plătind cu viitorul nostru. Cuvântul Evangheliei este ca o lecție importantă împotriva lăcomiei, care trage la pământ ființa menită să zboare la ceruri. Din pofta egoistă de avere ignorăm interesele spirituale, din interese exclusiv pământești. Asta ne duce la egoism și atunci în inima noastră nu mai este loc pentru nimeni. Vom fi departe de Dumnezeu și de slujirea aproapelui. Trebuie să golim locul pentru slujirea păcătoasă, „ca toate celelalte să ni se adauge”. Adăugarea celor de folos de la Dumnezeu nu vine de la sine. Împărăția lui Dumnezeu înseamnă lucrare, întrajutorare, milostenie, iubire, milă. Ea se așază în locul de unde am scos egoismul. Sfântul Clement Romanul spune: „Ziua și noaptea să vă luptați pentru binele fraților. Fiți gata pentru tot lucrul bun”. A ne preocupa și „de celelalte” nu este interzis, dar întotdeauna „să fim nu numai auzitori, ci și implinitori ai cuvântului” (Iacov 1, 22). Slavă Ție, Doamne!

BINECREDINCIOȘUL VOIEVOD ȘTEFAN CEL MARE

Sfântul Ștefan cel Mare s-a născut din binecredincioșii creștini: Bogdan Vodă, fiul lui Alexandru cel Bun, din neamul Mușatinilor, și din Doamna Oltea Maria, din neamul Basarabilor. Sfântul Ștefan cel Mare a fost domnitor al Moldovei între anii 1457-1504 și este cunoscut ca apărător al creștinătății. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a canonizat pe data de 20 iunie 1992. Potrivit tradiției, mergea de tânăr la cuviosul David Daniil Sihastrul. Așa ne explicăm de ce a fost și un mărturisitor al credinței. Slujirea Sfintei

Biserici era o rațiune a existenței sale. Nenumărate documente ale cancelariei domnești stau mărturie peste veacuri: „Io, Ștefan Voievod, din mila lui Dumnezeu domn al Țării Moldovei, care arzând de dumnezeiasca credință și iubire a cuvântului lui Dumnezeu fiind ...”. În pisania bisericii mari de la Mănăstirea Neamț, din anul 1497, scrie: „Doamne

Hristoase, primește biserica aceasta, pe care am zidit-o cu ajutorul Tău, întru slava și cinstea Sfintei și slăvitei Tale Înălțări de la pământ la cer; și Tu, Stăpâne, acoperă-ne cu mila Ta de acum și până în veac. Io, Ștefan Voievod ...”. Plină de semnificație duhovnicească este ruga Sfântului Ștefan cel Mare înfățișată pe steagul biruințelor sale cu chipul Marelui Mucenic Gheorghe, „purtătorul de biruință” ucigând balaurul cel rău: „O, răbdătorule de patimi și purtătorule de biruință, Mare Mucenic Gheorghe, care în nevoi și nenorociri ești grabnic apărător și ajutor și celor necăjiți bucurie nespusă, primește de la noi și această rugăciune a smeritului robului Tău, domnul Io, Ștefan Voievod, din mila lui Dumnezeu domn al Țării Moldovei ...”. Sf. Voievod Ștefan a trecut la cele veșnice în anul 1504 și a fost înmormântat la Mănăstirea Putna. Fiecare dintre noi poartă o cruce, în felul lui. Și Ștefan cel Mare a purtat o cruce. Crucea lui s-a numit Moldova. Și-a luat-o de bună voie. Și a suferit pentru ea. În acea vreme Ardealul n-a avut un Ștefan cel Mare, dar a avut o cruce. N-a avut Ardealul pe cineva care să-i ducă crucea, și a dus-o poporul, și fiecare în parte, până a venit biruința. Aici, moldovenii au fost binecuvântați de Dumnezeu c-a venit el, Ștefan, să le poarte crucea, să nu doarmă el pentru ca să doarmă ceilalți, să nu se odihnească el pentru ca să se odihnească poporul, să rabde el de foame în campaniile militare pentru ca să nu sufere poporul de foame. Toată viața lui a fost plină de credință puternică, până și păcatele lui le-a pus în fața lui Dumnezeu cu umilință și cu credință: „Doamne, asta sunt eu, om. Tu ai să mă ierți, că nu sunt înger. Dar eu am o altă menire aici. Păcatele mele pot fi mai multe, dar crucea este una singură. Și pe aceea trebuie să o port pentru ca să izbăvesc acest popor de robia jugului păgân”. Singura lui mare iubire a fost Țara Moldovei. Când a fost deznădăduit, a alergat la Dumnezeu. A fost înzestrat cu multă smerenie. Când era biruitor într-o bătălie, îi mulțumea lui Dumnezeu cu recunoștință, iar când se întâmpla, rareori, să fie înfrânt o spunea deschis: „Asta a fost pentru păcatele mele”.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce să facem când suntem necăjiți de cuvintele nelocului sau de faptele lipsite de cuviință ale altora?

Răspuns: Să înțelegi și să primești că preocuparea ta de purtarea celorlalți și, mai mult, necăjirea ta provenită din aceasta vădesc rachiuna sau cel puțin superficialitatea ta, pentru că nu poți să cunoști pricinile cele mai adânci ale cuvintelor sau faptelor aproapelui. Deci nu judeca pe nimeni niciodată! Să iei seama la tine și să te îngrijești de îndreptarea ta. De altfel, aceasta este îndatorirea ta ca creștin.

Întrebare: Cum putem să rămânem netulburați întotdeauna, în toate împrejurările vieții noastre?

Răspuns: Ca să păstrăm pacea în sufletul nostru nu va trebui să ne punem nădejdea în noi înșine, ci în Dumnezeu. Acesta să fie puterea cea nebiruită și scăparea cea neînvingătoare a vieții noastre. Domnul ne-a făgăduit: „Și iată eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28, 20).

Întrebare: Cât timp trebuie să arăt răbdare?

Răspuns: Trebuie să avem răbdare până vom pleca din această lume. Prin răbdare, omul dobândește și păstrează toate bunurile sale, propășește în viață și își împlinește scopurile, fără să pătimească ceva rău. Pierzându-și răbdarea este în primejdie să piardă toate lucrurile sale bune, să sufere vătămare de la cel rău sau, și mai grav, să săvârșească răul, să păcătuiască. Fără răbdare nu izbândim nimic. Și fără luptă nu câștigăm nici harisme duhovnicești, nici virtuți, nici mântuirea. „Împărăția cerurilor se ia prin străduință și cei ce se silesc pun mâna pe ea” (Matei 11, 12).

Întrebare: Cum să ne concentrăm la rugăciune?

Răspuns: Când te rogi cu gura, să te rogi și cu mintea, adică să-ți aduni cugetul în cuvintele rugăciunii. Și dacă, fie din neputința ta, fie din înrăurire diavolească, cugetul tău fuge, tu adu-l adunat iarăși de unde a plecat, îndreptându-ți atenția către Domnul cu inimă zdrobită. Dacă te obișnuiești să lupți în acest chip, la scurtă vreme sufletul tău va gusta roadele harului dumnezeiesc.

Întrebare: Cum ne vom izbăvi de păcatele obișnuite?

Răspuns: Așa cum șarpele nu poate să scape de pielea sa cea veche dacă nu trece printr-o gaură strâmtă, la fel și noi nu putem să scăpăm de păcatele obișnuite, de îmbrăcămintea omului vechi (Efeseni 4, 22) dacă nu trecem pe calea cea strâmtă și plină de greutate a înfrânării și a jertfirii de sine.

Întrebare: De ce este atât de prețios timpul vieții noastre pământești?

Răspuns: Vremea vieții noastre este de o valoare neprețuită din mai multe cauze. În primul rând durată ei este mică și sfârșitul ei necunoscut. În al doilea rând, ne este dăruită o singură dată și nu se mai întoarce. În al treilea rând, în răstimpul acesteia omul este chemat să împlinească fapte multe și însemnate, în al patrulea rând, este timpul premergător veșniciei noastre, căci doar în această viață putem, cu ajutorul lui Dumnezeu, să ne luptăm, ca să câștigăm mântuirea veșnică. Să nu uităm niciodată că „este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata” (Evrei 9, 27).

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Luni 29 iunie	07:00- 10:30	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
Miercuri 1 iulie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 3 iulie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 4 iulie	07:00 17:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților Vecernie
Duminică 5 iulie	07:00 17:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Vecernie

Căinele și lupul

Într-o seară, un câine gras mergea prin pădure. S-a întâlnit cu prietenul său, lupul. Câinele îi spuse lupului: „*Bună seara, prietene. Te îmbolnăvești pe zi ce trece. Ai vreo problemă? Ești bolnav?*”. „*Nu, prietene, spuse lupul. Nu sunt bolnav. Nu mănânc totdeauna. Așa că devin tot mai slab în fiecare zi*”. Atunci câinele i-a spus: „*Vrei să-l slujești pe stăpânul meu? Îți va da mâncare bună!*”. Lupul a răspuns cu nerăbdare: „*Sunt dispus să-ți slujesc stăpânul. Sunt gata să merg cu tine*”. Pe măsură ce înaintau prin pădure, lupul vede un semn la gâtul câinelui și îl întrebă de la ce este. „*Lațul meu a făcut acest semn, spuse câinele*”. „*Înseamnă că ești adesea legat*”, spuse lupul. „*Da, sunt legat când îmi păzesc casa*”, spuse câinele. „*Dar după ce mă eliberez, pot să plec oriunde îmi place*”. „*Noapte bună! spuse lupul. Nu-mi place să fiu înlăntuit. Nu-mi place să mănânc bine. Îmi place să fiu liber*”.

MORALA: Libertatea este de neprețuit.

Câte ciori sunt în oraș

Un rege a pus o întrebare la care curtenii nu au putut răspunde. Pe când lumea se gândea la un răspuns, a venit și un sfetnic vestit care a întrebat ce s-a întâmplat. Aceștia i-au spus întrebarea: „*Câte ciori sunt în oraș?*”. Sfetnicul s-a dus la rege și i-a spus că sunt douăzeci și una de mii cinci sute douăzeci și trei. Când regele a întrebat de unde știe răspunsul, sfetnicul a spus: „*Cere-le oamenilor Măriei tale să le numere. Dacă sunt mai multe, înseamnă că rudele ciorilor au venit în vizită*”. Mulțumit de răspuns, regele i-a dăruit sfetnicului un rubin și un șirag de perle. **MORALA:** Explicația unui răspuns este la fel de importantă ca și răspunsul.

Lăptăreasa

Milica, lăptăreasa, a muls vaca și a obținut două găleți de lapte. A vrut să meargă la piață să-l vândă. Pe drum a început să se gândească câți bani va câștiga. „*Odată ce o să am bani, cumpăr o găină, aceasta va face ouă și pui. Ouăle le pot vinde. O să-mi cumpăr o casă ce-i va face invidioși pe toți...*”. Pe când gândea asta, Milica a vărsat gălețile cu lapte. **MORALA:** Nu vinde pielea ursului din pădure.

Trandafirul îngâmfat

A fost odată un trandafir tare mândru. Era totuși tare necăjit că lângă el creștea un cactus urât. În fiecare zi îl insulta pe cactus, dar acesta nu răspundea. Într-o vară, fântâna a secat și nu mai era apă pentru flori. Trandafirul a început să se vestejească. I-a cerut cactusului apă, acesta i-a dat și au devenit prieteni.

MORALA: Nu judeca după aparențe.

